

fastholdt ogsaa efter det nuværende Ministeriums Dannelse, havde ikke fundet Tilslutning hos dem, der ønskede Loven gennemført og bevaret.

Ogsaa Ordføreren for Det kommunistiske Parti (*Alfred Jensen*) hilste Lovforslaget med Tilfredshed. Den gældende Lov havde virket ensidigt mod Fagforeningerne; Bestemmelser, som disse havde vedtaget, havde kunnet brydes af enkelte Medlemmer, uden at man fra Fagforeningernes Side havde kunnet bruge effektive Midler derimod, idet der saa var Mulighed for, at vedkommende gik til Domstolene og fik sin Ret efter Loven, det vil sige fik Fagforeningen dømt; dernæst var Foranstaltninger, som de enkelte Fagforeninger og Forbund ønskede at iværksætte, ikke taget i Brug, fordi man vidste, at man i saa Fald fik en Dom og en Bod paa Halsen; endelig havde Loven virket hindrende for Fagforeningernes Bestræbelser for at drage de uorganiserede Arbejdere ind under Overenskomstomraadet. Fagforeningerne havde derfor ønsket Loven fjernet. Men hvis der skulde være nogen Mening i at ophæve Loven, maatte Fagforeningerne sikres imod, at de i næste Omgang blev Genstand for civilretlige Søgemaal eller truedes med Straffelovens Foranstaltninger.

De øvrige Partier gik, som nævnt, imod Lovforslaget. Baade Venstres Ordfører (*Knud Kristensen*) og Ordføreren for Det konservative Folkeparti (*Boeck-Hansen*) hævdede, at Forslaget ikke var saglig paakrævet, da der ikke var paavist nogen som helst uheldige Virkninger af Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden; naar denne dog havde vakt en vis Bitterhed, skyldtes det, at Regeringspartierne havde brugt Sagen i den politiske Agitation. Lovens Ophævelse vilde efter Venstres Mening give Signal til »en fuld Udvikling og Gennemførelse af Kapitalmagten og Organisationsmagten«, saa at disse fik uindskrænket Magt til at tvinge andre til at lystre deres Parole. Derved vilde en meget vigtig Del af Retsshaandhævelsen blive henlagt til Organisationerne og de stærke Kapitalsammenslutninger, og Forholdene vilde blive meget vanskelige for de selvstændige næringsdrivende.

Ud fra lignende Synspunkter motiverede *Hartel* ved 3. Behandling, at Det frie Folkeparti vilde stemme imod Lovens Ophævelse. Der gaves derved fri Bane paa en Del af de Omraader, hvor man hidtil havde kunnet ramme i Henhold til denne Lov, og Partiet kunde saa meget mindre gaa med hertil, som man af Regeringspressens Angreb paa Landbrugets Forsøg paa at skabe en faglig Organisation ikke havde kunnet faa Indtryk af, at Regeringspartiernes Kærlighed til den faglige Bevægelse var alsidig og ligelig.

Retsforbundet bidrog i sin Tid til Lovens Gennemførelse for derved at knæsette det Princip i Lovgivningen, at en-